

— Не! Казвамъ ти не! Тя е моя. Тя е първа отъ ония милиони сжщества, които ще бждатъ мои по правото на милосърдието и по правото на любовта. Азъ ще науча хората на състрадание и ще облекча не само тѣхнитѣ страдания. Но ако не си съгласенъ, нека отсждятъ мждрецитѣ!

Тѣй и стана. Спорътъ се рѣши въ пълно засѣдание на царския съвѣтъ, дѣто едни изказваха едно мнѣние, други — друго. Най-послѣ стана единъ никому неизвѣстенъ старецъ и рече:

— Живото сжщество трѣбва да принадлежи ономува, който му е спасилъ живота, а не на оня, който е искалъ да го убие. Убиецътъ погубва и унищожжава живота, а милосръдниятъ го подържа и закриля. Нека дадемъ лебеда на князь Буда.

И всички намѣриха тая прѣсжда за справедлива.

* * *

Когато Буда навърши 18 години, царътъ заповѣда да издигнатъ три великолѣпни дворци: единъ топълъ за зимѣ, другъ прохладенъ — цѣлъ отъ мраморъ — за лѣтнитѣ горещини и трети — за пролѣтъ. И тритѣ бѣха обкржжени съ прѣлестни градини, съ изящни бесѣдки и красиви поляни, прѣзъ които бѣблѣха бистри поточета. Тукъ Буда можеше да се разхожда до насита и всѣки часъ да усѣща сѣ нови и нови наслади. Тукъ той прѣкара много чудни дни на своята младостъ, докато не настѣпи най-щастливиятъ моментъ на живота: той се ожени за прѣлестната дѣвочка Ясодхара.

Сега царътъ заповѣда да се издигне за прѣстолонаслѣдника новъ дворець-чудо, какъвто нѣмаше на земята. Срѣдъ обширни градини се издига зе-